

Arrest

nr. 137 790 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LUYTENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran (Iran) en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U werd gearresteerd op 1/6/1365 (Perzische kalender, 23 augustus 1986 volgens de Gregoriaanse kalender) omdat u flyerde en affiches verspreidde voor de communistische partij Fedayan-e Khalq Aksariat (Organization of Iranian People's Fadaian (Majority)). Tijdens de eerste

acht dagen van uw gevangenschap werd u gemarteld. Op 8/6/1365 (30 augustus 1986) werd u overgebracht naar de Evin gevangenis. U verscheen in de Evin gevangenis voor een rechter, S. J. M. (...) genaamd. U werd verschillende keren meegenomen naar een executieplaats om u schrik aan te jagen. U werd bevraagd over de affiches die u verspreidde. Uw vader had een kraam op de markt van Teheran en behoorde tot het Islamitisch comité van de kraamhouders en met een brief van het marktcomité ging hij gedurende een jaar elke dag naar de rechtbank en het Parlement om contacten te leggen om voor u genade te verkrijgen. Hoewel er nooit een borgsom voor u werd bepaald en u nooit werd veroordeeld door een rechter, kreeg u uiteindelijk genade en vergiffenis. Hoewel toentertijd de meeste mensen door een commissie tot hoge celstraffen of zelfs de doodstraf werden veroordeeld, kreeg u genade doordat uw vader een eigendomsakte van zijn winkel als borg had neergelegd en twee machtige personen, Ayatollah A. A. M. (...) en R. Z. (...), die verre familie waren van uw vader, voor u garant stonden. Na drie jaar gevangenschap werd u uiteindelijk bij rechter S. J. M. (...) geroepen waar u aan de hand van een geloftebrief beloofde om geen politieke activiteiten meer uit te oefenen. De volgende ochtend, op 9/6/1368 (31 augustus 1989), kreeg u gewone kledij en schoenen en werd u vervolgens geblinddoekt op straat afgezet met in uw zak een som van 300 touman en een attest van het parket van de revolutionaire rechtbank in verband met uw gevangenschap en uw vrijlating op 9/6/1368 (31 augustus 1989). Sindsdien bent u nooit meer politiek actief geweest en hebt u ook nooit deelgenomen aan demonstraties of betogingen. U bent officieel gehuwd met K. M. (...) (O.V. (...)). Jullie hebben samen twee zonen, A. M. (...) (O.V. (...)) en A. M. (...). U hebt twee keer een eigen zaak gehad. Als gevolg van het feit dat u als ex-politiek gevangene niet werd toegelaten om uw legerdienst te doen, kon u uw bedrijven niet officieel registreren en werd u telkens verplicht uw zaak te sluiten. Vanaf 1382 (2003/2004) werkte u in het bedrijf van uw zus en schoonbroer 'Alvan Pars' genaamd tot het moment dat er in de 8ste maand van 1390 (oktober/november 2011) een conflict ontstond. Nadien handelde u in auto's. In 1384 (2005/2006) kwam u voor het eerst in aanraking met Eckankar. Eckankar is een spirituele beweging - in 1965 opgericht door een Amerikaan genaamd Paul Twitchell - die via licht en geluid probeert om verbonden te zijn met God en gelooft in karma en reïncarnatie. In 1384 (2005/2006) vertoefde u in een grote boekenwinkel toen u toevallig de kaft en de titel zag van het boek getiteld 'Soul Travelers of the Far Country' van Sir Harold Klemp en vertaald naar het Farsi door Houshang Aharpour. De kaft en de titel van dit boek spraken u aan en daarom kocht u het boek. U had geen idee waarover het boek ging en wist evenmin dat het iets te maken had met geloof. U geraakte geïnteresseerd onder meer omdat u de islam haatte sinds wat u had meegemaakt in de gevangenis en u iets nieuws zocht om uw leven te veranderen. Ongeveer twee maanden nadat u het boek had gekocht, bevond u zich in een bank toen een persoon u aansprak en bij wie u het gevoel had dat u hem al veel langer kende. Hij stapte op u af, vroeg aan u of u het boek 'Soul Travelers of the Far Country' al had gelezen en gaf zijn telefoonnummer. U hebt niks bijzonders gezegd tijdens deze ontmoeting. U had wel het gevoel dat dit de persoon was naar wie u op zoek was. U werd nieuwsgierig en belde deze persoon op. Hij heet N. Z. (...), één van de masters van Eckankar in Iran. U werd door hem uitgenodigd om naar de bijeenkomsten van Eckankar in Teheran te komen. Sindsdien ging u op vrijdag naar de bijeenkomsten in de bergen en op woensdagavond naar de woning van H. (...), eveneens een master van de beweging, om te mediteren en het lied van de liefde, Hu genaamd, te zingen. U kreeg ook de opdracht van H. (...) om aan volgers kopieën te bezorgen van het boek Shariyat-Ki-Sugmad, het equivalent van de bijbel voor de Eckisten (volgers van Eckankar). Uw echtgenote volgt deze spirituele beweging helemaal niet. Het gezin van één van de zussen van uw vader was een martelaarsfamilie en aanhanger van het regime. Eén van hun zonen, S. D. S. (...) genaamd, werkte op de financiële afdeling van het bureau van Khamenei (de Hoogste Leider). Ze hebben u nooit met respect behandeld. Toen uw vader op 9/9/1387 (29 november 2008) stierf, werd de afstand tussen uw gezin en de familie van uw vader nog groter aangezien uw vader wegviel als tussenpersoon. Tijdens de begrafenis hoorde u dat D. (...) zijn autosleutels verloren had en even later vond u per toeval zijn sleutelbos aan de graftombe. De familie van D. (...) hadden tijdens de begrafenis op geen enkel moment hun spijtbetogingen tegenover u uitgedrukt en dit heeft u heel erg tegen de borst gestoten. Aangezien ze u niet condoleerden, besliste u in een opwelling van wrok om de sleutels niet terug te geven. De volgende dag toen u naar de tombe van uw vader ging, zag u twee personen met een metaaldetector zoeken aan het graf. U had gemerkt dat er ook een usb-stick aan de sleutelbos hing. Na de veertigste dag van rouw sinds de dood van uw vader, concentreerde u zich op de inhoud van de usb-stick. U merkte dat deze beveiligd was met een paswoord en schakelde de hulp in van een vriend A. H. (...) genaamd die een ICT-bedrijfje had. Hij forceerde de usb-stick. Het bevatte een lijst van alle goederen van Khamenei en het ging over al zijn kosten en uitgaven. U hebt lang nagedacht wat te doen met al deze kostbare en gevoelige informatie. A. (...) stelde u voor dat hij iemand kende die de usb-stick naar het buitenland kon versluizen. Omdat u niet zeker was dat dit plan zou lukken, hebt u toch voor de zekerheid en omdat u een zekere wrok koesterde jegens D. (...) en de Iraanse overheid alle informatie van de usb-stick op uw eigen computer gezet zodat u het nog op een andere manier kon gebruiken. U wist dat A. (...) de inhoud naar het buitenland

zou sturen, maar u was niet op de hoogte naar waar deze informatie zou gestuurd worden, noch in welke handen het zou terechtkomen. U vertrouwde A. (...) en wist dat uw naam niet naar boven zou komen. A. (...) regelde alles en in de eerste maand van 1388 (maart/april 2009) werd de informatie opgestuurd. Ongeveer zes maanden later kreeg u 50 miljoen touman van A. (...). In de 12de maand van 1388 (februari/maart 2010) zag u een filmpje getiteld de geheimen van het leven van Khamenei op youtube, waarin de cineast Mohsen Makhmalbaf de rijkdommen van de Hoogste leider aanklaagt. Toen u de film zag, beseftte u dat het werd gemaakt met uw informatie. U werd bang en besloot afstand te houden van A. H. (...). U wiste ook de gegevens op uw computer, maar veranderde de harde schijf niet. Door uw angstgevoelens gebruikte u steeds meer alcohol. U had aan iedereen gezegd dat de dood van uw vader de oorzaak was van uw alcoholmisbruik, maar eigenlijk kwam dit door uw angstgevoel. In de eerste maand van 1389 (maart/april 2010) verhuisde u met uw gezin naar een woning in Karaj (Iran) en vanaf toen ging u ook, ongeveer een jaar lang, naar een vereniging van Anonieme Alcoholisten (AA) voor uw alcoholproblemen. Op 8/12/1390 (27 februari 2012) bleef u overnachten bij de AA. De ochtend van 9/12/1390 (28 februari 2012) kreeg u een sms van uw zoon A' (...) met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen omdat de autoriteiten er waren. De autoriteiten, onder meer één persoon in uniform van nirouyeh entezami (reguliere politie) en een andere persoon in burgerkledij, vielen uw woning binnen met een arrestatiebevel en een huiszoekingsbevel. Ze keken of u in uw woning aanwezig was, maar deden geen huiszoeking. Uw echtgenote was op dat moment thuis. Omdat u niet aanwezig was, schreven ze ter plaatse een convocatiebrieven die u opriep om naar de revolutionaire rechtbank te komen en gaven dit af aan uw echtgenote. Uw echtgenote belde u op met het nieuws en u besloot dat zij samen met de kinderen naar haar tante T. (...) kon gaan. U besloot om onder te duiken in de bergen in een gehucht bij een vriend K. (...) genaamd. U stuurde nog diezelfde dag op 9/12/1390 (28 februari 2012) een vriend die u kende via Eckankar naar het huis van A. H. (...). Zo kwam u te weten dat A. H. (...) werd gearresteerd twee dagen voor de inval van de autoriteiten bij u thuis. De avond van 11/12/1390 (1 maart 2012) kwamen u en uw gezin samen bij uw moeder. Jullie bleven er allen één nacht slapen. De volgende dag vertrokken jullie naar Arak (Iran) en nadat u uw problemen aan uw schoonbroer had uitgelegd, vertrok u alleen naar Lorestan (Iran) waar uw schoonvader een viskwekerij had. Uw gezin ging naar uw schoonmoeder. Diezelfde dag, op 12/12/1390 (2 maart 2012), zijn de autoriteiten ook in jullie huis binnengevallen en hebben ze een huiszoeking verricht waarbij ze uw computer, boeken, cursussen en twee aktetassen in beslag namen. U had onder meer 20 gekopieerde exemplaren van het boek Shariyat-Ki-Sugmad thuis liggen omdat er rond nieuwjaar 1391 een seminarie van Eckankar op het eiland Kish (Iran) zou doorgaan. U kwam de huiszoeking te weten via een buur die er uiteindelijk ook voor gezorgd heeft dat de convocatiebrieven die toen werd achtergelaten bij u terechtkwam. Uw schoonbroer heeft een smokkelaar geregeld voor jullie reis. 10 dagen voor jullie vertrek vernam u dat de smokkelaar de reis van uw oudste zoon A' (...) niet kon regelen en gaf u als reden dat uw zoon te jong was en hij uiterlijk niet leek op een Afghaan. Hij beloofde dat hij na jullie vertrek nog iets zou proberen voor jullie zoon A' (...), maar tot nu toe is er niks gebeurd. De laatste nacht voor jullie vertrek verbleven jullie bij uw zus. Toen gaven u en uw echtgenote volmacht aan een vriendin van uw zus, een advocate M. K. (...) genaamd. Uw zus was ook geïnteresseerd in Eckankar en, gezien het uw ideologie is, hebt u een kopie van het boek Shariyat-Ki-Sugmad die bij haar lag meegenomen op uw reis. U hebt uiteindelijk Iran verlaten samen met uw echtgenote en jongste zoon op 26/1/1391 (14 april 2012) vanuit de luchthaven in Teheran. U vreest immers te worden vervolgd als gevolg van het doorgeven van informatie op de usb-stick en als gevolg van uw geloof in Eckankar. Op de luchthaven kregen jullie elk een Afghaans paspoort en taskara. De smokkelaar, H. M. (...) genaamd, reisde mee. Nog diezelfde dag kwam u aan in Brussel en op 16 april 2012 vroeg u asiel aan in België. Sinds uw aankomst in België beleefde u uw religie Eckankar alleen. Tot ongeveer maart 2014 wist u niet of er groepen van Eckankar in België bestonden. Via de website van Eckankar in Iran kwam u te weten dat er een seminarie is tijdens de lente en daarom bent u op zoek gegaan naar groepen in België. U kwam via uw opzoeken op internet te weten dat er in Verviers en Leuven groepen bestaan. Uit interesse ging u naar één sessie waarin Hu liederen werden gezongen op vrijdag 29/01/1393 (18 april 2014) van een driedaagse lenteseminarie (van vrijdag tot zondag) te Verviers. Die sessie was specifiek voor de lente en u weet niet wanneer de volgende sessie zal doorgaan. Op 12/2/1391 (1 mei 2012) werd uw zoon A' (...) op de universiteit Shahriar waar hij studeerde gearresteerd. Hij werd na een ondervraging van drie dagen vrijgelaten. Sindsdien werd uw zoon alle toegang tot zijn studies en de universiteit ontzegd en kon hij niet meer verder studeren. In België, in de zomer van 1391 (2012), hebt u via N. (...) gehoord dat er enkele masters van de Eckankar beweging in Iran gearresteerd zijn. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje); een gekopieerd boek over Eckankar; verscheidene informatieve artikels over Eckankar in Iran waaruit blijkt dat Eckankar ondergrondse activiteiten heeft in Iran; een originele convocatiebrieven gericht aan u afgegeven op 9/12/1390 (28 februari 2012) waaruit blijkt dat u wordt verwacht bij de revolutionaire rechtbank om uitleg te verschaffen over handelingen tegen de

Iraanse overheid; een originele convocatiebrief d.d. 21/12/1390 (11 maart 2012) waaruit blijkt dat dit uw laatste kans is om u te verdedigen voor activiteiten tegen de overheid; twee originele volmachten d.d. 25/1/1391 (13 april 2012) gegeven door u en uw echtgenote aan een advocate M. K. (...) genaamd; een e-mail van uw advocate waaruit blijkt dat ze twee documenten uit uw dossier kon verkrijgen; een originele brief d.d. 27 februari 2013 van een therapeute met betrekking tot de behandeling van u en uw echtgenote bij haar; een kleurenkopie van een attest (zonder datum) van het parket van de revolutionaire rechtbank waaruit blijkt dat u van 9/06/1365 (31 augustus 1986) tot 9/6/1368 (31 augustus 1989) gevangen zat en vrijkwam; een (moeilijk leesbare) kopie van een oproepingsbrief d.d. 5/6/1368 (27 augustus 1989) van het parket gericht aan uw ouders met betrekking tot de voorwaarden van uw vrijlating; een e-mail van u aan het bureau ayat allah makarem shirazi, een bekende Iraanse religieuze leider, die stelt dat aanhanger van Eckankar zijn apostasie betekent; een kopie van een overlijdensakte van uw vader; documenten in verband met het bedrijf van uw zus; een artikel d.d. februari 2012 aan de Hoog Commissaris van de Verenigde Naties met betrekking tot opgesloten personen waarin de naam A. H. (...) in voorkomt; een usb-stick met films over het leven en de geheimen van Khamenei.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden gewezen op een aantal elementen die de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten ernstig ondermijnen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis naar België slechts weinig informatie kende over de gegevens in het Afghaanse paspoort waarmee u reisde. Hoewel u op de hoogte was van de naam en de nationaliteit van het door u gebruikte paspoort, hebt u nooit de geboortedatum van de identiteit waarmee u reisde gekend. U stelt dat het paspoort een visum moet bevat hebben maar u wist niet welk soort visum dit was, hoelang het geldig was, noch door welke autoriteiten het visum werd afgeleverd. Naar eigen zeggen had u het paspoort slechts enkele uren ter beschikking en kreeg u ook geen enkele informatie hieromtrent van de smokkelaar. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u niet voorbereid was op vragen over het doel en de bestemming van uw reis (CGVS II, p. 6-8). Uw echtgenote wist bovendien helemaal niet of het Afghaanse paspoort waarmee ze reisde überhaupt een visum bevatte, had tijdens haar reis enkel en alleen de naam waaronder ze reisde onthouden, en verklaarde voorts dat ze niet was voorbereid op vragen over het doel en de bestemming van haar reis (CGVS echtgenote II, p. 2-3). Gelet op het grote risico dat u en uw gezin zouden hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel Iran, Turkije als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Iran werkelijk met een (ver)vals(t) reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Evenmin legde u enig (begin van) bewijs neer ter staving van uw reisweg. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisomstandigheden aanzienlijk. Bovenstaande vaststellingen doen tevens vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie staat (zoals eerdere vertrekkedata, visum) die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Dat er kan getwijfeld aan uw illegaal vertrek blijkt ook uit het feit dat het bijzonder bevreemdend is dat uw oudste zoon A'. (...) volgens de smokkelaar plotseling niet kon vertrekken. Dat de smokkelaar zijn reis niet kon garanderen omdat hij te jong was en uiterlijk niet op een Afghaan lijkt, houdt weinig steek gezien uw jongste zoon wel met jullie meereisde en jullie allen onder de Afghaanse nationaliteit hebben gereisd (CGVS I, p. 4-5). Het is ook vreemd dat uw echtgenote niet op de hoogte was van de redenen die de smokkelaar volgens u had aangehaald. Zij kon louter opperen dat de smokkelaar had gezegd dat hij niks voor jullie zoon A'. (...) kon doen en hij had beloofd uw zoon te helpen met het verlaten van Iran enkele maanden na jullie vertrek (CGVS echtgenote II, p. 3). Voorgaande bevindingen zetten tevens uw algemene geloofwaardigheid op wankel schreeven.

Voorts kunnen er verschillende tegenstrijdigheden en elementen in uw verklaringen opgemerkt worden die uw algemene geloofwaardigheid en de waarachtigheid van uw asielmotieven verder ernstig ondermijnen.

U verklaarde in eerste instantie dat u op 1/06/1365 (23 augustus 1986) werd gearresteerd, vervolgens werd gemarteld en drie jaar lang werd vastgehouden in de Evin gevangenis als gevolg van uw politieke activiteiten en dat u uiteindelijk met behulp van de borgstelling van een eigendomsakte van uw vader en de garantie van twee machtige personen vrijgelaten werd. In verband met deze periode in

uw leven, kunnen enkele opvallende tegenstrijdigheden worden opgemerkt met als gevolg dat uw verklaringen gedurende drie jaar een politiek gevangene te zijn geweest en zo bij de autoriteiten gekend te zijn ernstig op de helling komen te staan. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u toen u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitgebreid vertelde over de manier hoe u werd vrijgelaten, u geen enkele keer melding hebt gemaakt van het document betreffende uw vrijlating dat u neerlegde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de dag na uw ondertekening van een geloftebrief geblinddoekt buiten de gevangenis werd gebracht, op straat werd gezet, men u een geldsom van 300 touman gaf en u uiteindelijk - nadat u uw blinddoek had afgedaan - op het kruispunt Parkway stond. Op de vraag of u documenten van uw gevangenschap of arrestatie hebt, gaf u vervolgens aan hierover geen enkel bewijs te hebben (CGVS I, p. 10-11). Tijdens uw tweede gehoor legde u een kleurenkopie neer van een attest van het parket van de revolutionaire rechtbank zonder vermelding van een datum dat stelt dat u van 9/06/1365 (31 augustus 1986) tot 9/06/1368 (31 augustus 1989) in detentie zat. U verklaarde hieromtrent plotseling dat u dit document met betrekking tot uw opsluiting en vrijlating sinds uw vrijlating uit de gevangenis persoonlijk in uw bezit had. U stelde dat u bij uw vrijlating burgerkledij kreeg, u geblinddoekt werd, er in uw zak 300 touman en het bovengenoemd document met betrekking tot uw vrijlating zat en u vervolgens zo op het kruispunt Parkway werd afgezet. Gezien de autoriteiten sinds de huiszoeking bij u thuis al uw documenten in beslag namen, verzocht u uw advocaat naar de rechtbank te gaan om uw dossier te bekijken en heeft zij u daaropvolgend twee kopieën van documenten uit uw dossier kunnen overmaken per mail: het bovengenoemd document en de door u neergelegde kopie van een oproepingsbrief d.d. 5/06/1368 (27 augustus 1989) van het parket gericht aan uw ouders met betrekking tot de voorwaarden van uw vrijlating (CGVS II, p. 2-3 en p. 15; documenten 10, 11). Hiermee geconfronteerd, kon u louter opperen dat er eigenlijk niet veel op deze vrijlatingsbrief vermeld staat en uw vader vooral hamerde op het feit dat u dankzij die twee machtige personen vrijkwam (CGVS III, p. 3), hetgeen een weinig overtuigende uitleg is voor het feit dat u plotseling bewijsmateriaal voorlegt. Bovendien kan worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor nooit hebt gesproken over het feit dat uw vader uiteindelijk een eigendomsakte als borg heeft neergelegd om uw vrijlating te bekomen. U sprak alleen over het feit dat twee machtige personen, die verre familie zijn van uw vader, borg stonden voor uw vrijlating, terwijl u plotseling tijdens uw derde gehoor verklaarde dat uw vader onder meer ook een eigendomsakte van zijn winkel op de markt neerlegde (CGVS III, p. 2-3). Dat de afgifte van die akte niet op het door u neergelegde document d.d. 5/06/1368 (27 augustus 1989) staat vermeld en dat u eigenlijk vrijkwam door die twee machtige personen, is niet afdoende om dergelijk hiaat in uw verklaringen te verantwoorden. Wat betreft de twee bovengenoemde documenten dient voorts nog te worden opgemerkt dat beide louter en alleen kopieën zijn, de ene een kleurenkopie en de andere kopie is amper leesbaar, en bijgevolg niet te authenticeren zijn. Het is ook opmerkelijk dat de brief m.b.t. uw vrijlating geen datum bevat en er twee soorten inkt zijn gebruikt. Wat betreft de oproepingsbrief voor uw ouders is het flagrant dat alleen de datum en het dossiernummer bovenaan de brief duidelijker leesbaar zijn dan het overige deel van de tekst. Voorts is het in het kader van uw verklaring dat u als politiek ex-gevangene uw legerdienst niet mocht aanvatten opmerkelijk dat u eerst gewag maakte van de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de militaire rechtbank voor het feit dat u telkens werd geweigerd (CGVS I, p. 6-7) en u later toen u werd gevraagd waarom u geen klacht hebt ingediend, verklaarde dat u hierover helemaal niet hebt gesproken en nooit hebt gezegd dat er klacht kon ingediend worden (CGVS II, p. 5). Documenten zijn overigens slechts bewijskrachtig indien ze kaderen in een volledig coherent en geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Uw bewering een verleden als politiek gevangene te hebben, wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de vraag of u actief was in een organisatie, antwoordde dat u deelnam aan vergaderingen en betogingen (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 3). Op het Commissariaat-generaal gaf u daarentegen te kennen dat u helemaal niet politiek actief was na uw vrijlating, uzelf louter en alleen als sympathisant van de groene beweging ziet, maar nooit ofte nimmer hebt deelgenomen aan betogingen (CGVS I, p. 2 en CGVS III, p. 2). Hiermee geconfronteerd, kon u louter opperen dat uw verklaringen op de DVZ u niet werden voorgelezen en ontkende u dat u daarover iets op de DVZ hebt gezegd. Dit is echter allerminst een afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid. Hierbij kan worden gewezen op het feit dat uw verklaringen werden genoteerd door een neutrale ambtenaar en het voorgelezen verslag door u werd ondertekend (DVZ vragenlijst CGVS, p. 3).

Wat betreft de feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht uit Iran (het feit dat u private informatie over de Hoogste Leider Khamenei hebt doorgegeven via uw vriend A. H. (...) en dat u door de Iraanse autoriteiten ook persoonlijk wordt vervolgd sinds de arrestatie van H. (...)), dienen er ook enkele incoherenties en onlogische elementen worden opgemerkt in uw verklaringen. Dat u de autosleutels van uw neef niet hebt teruggegeven en u uiteindelijk allerlei handelingen (laten kraken van het paswoord door uw vriend A. H. (...)) hebt ondernomen om de inhoud van de usb-stick te

bekomen omdat u een slechte relatie met uw neef en zijn familie had en hij u niet persoonlijk condoleerde voor het verlies van uw vader, kan vooreerst op zijn minst vreemd genoemd worden. Voorts kan worden opgemerkt dat het vervolg van uw opeenvolgende handelingen met de uiterst gevoelige private informatie over de financiële toestand van Khamenei weinig geloofwaardig zijn. U stelde dat u na het kraken van de usb-stick een maand lang hebt nagedacht wat u met de belangrijke informatie kon aanvangen. Uiteindelijk kwam uw vriend A. (...) op de proppen met het idee om de informatie naar het buitenland te sturen en hiervoor alles te regelen. U vertrouwde A. (...) hierin volledig. U verklaarde dat u dit vertrouwen belangrijk was want indien uw naam zou uitkomen dan zouden de gevolgen voor u gezien uw politiek verleden zeer ernstig zijn. Toch vond u dat u alle gegevens van de usb-stick diende te bewaren op uw eigen computer omdat, indien A. (...) niet kon doen wat hij had gedacht, u dan toch nog een kopie had om de informatie op een andere manier te kunnen gebruiken. U kopieerde de informatie ook omdat u naar eigen zeggen geen vertrouwen had hoe de hele operatie zou eindigen, u niet wist wat er precies zou gedaan worden en omdat u een grote wrok en degout koesterde ten opzichte van uw neef, diens familie en de Iraanse overheid. U besliste om de informatie via uw vriend A. H. (...) (die alles regelde) naar het buitenland te zenden, maar u wist niet waar deze informatie naartoe ging, in welke handen het zou vallen en wat ermee zou gebeuren. Toch werd u bang voor de gevolgen van wat u had gedaan en verminderde u bewust de ontmoetingen met A. (...). Op een bepaald moment nodigde A. H. (...) u uit en vertelde hij u dat er 100 miljoen touman ter compensatie voor de informatie werd opgestuurd, wat jullie uiteindelijk tussen jullie twee verdeeld hebben. U realiseerde zich pas later toen u een filmpje over de geheimen van het leven van Khamenei op youtube zag, dat dit moet gemaakt zijn aan de hand van de informatie op de usb-stick (CGVS II, p. 18-23). Het is vooreerst weinig geloofwaardig dat u de beslissing zou nemen om dergelijke informatie te overhandigen zonder op één of andere manier op de hoogte te zijn waar en bij wie deze informatie zou terechtkomen. Gelet op de gevoeligheid van de informatie in de Iraanse context is het allerminst plausibel dat u alle vertrouwen had in uw vriend die alles regelde, maar u geen medeweten had van wat er allemaal zou gebeuren met de informatie. Dat u plotseling te weten kwam dat er een bedrag van 100 miljoen touman werd bezorgd en u toen ook nog niet werd verteld waar de informatie terecht gekomen was, is eveneens bevreemdend te noemen. Het feit dat u enerzijds uw vriend A. (...) volledig vertrouwde, maar toch nog alle gegevens en informatie kopieerde naar uw eigen computer uit wrok en uit zekerheid omdat u niet vertrouwde hoe alles zou eindigen om dan de informatie nog zelf te kunnen benutten, is een geheel onlogische en onaannemelijke handeling. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw bewering alle informatie naar het buitenland te hebben gezonden uit wraak voor wat u zelf had meegemaakt en voor de bevolking die in ellende leeft, weinig overtuigend klinkt gezien de hierboven vastgestelde uiterst geringe geloofwaardigheid van uw gevangenschap als politiek activist. Gelet op de algemene Iraanse context en de uiterst private informatie is het geheel van al uw handelingen allerminst geloofwaardig. In dit verband kan nog worden gewezen op het opmerkelijke feit dat uw echtgenote niet goed in de tijd kon situeren vanaf wanneer u naar een vereniging van Anonieme Alcoholisten (AA), de plaats waar u trouwens ook overnachtte op het moment dat de autoriteiten u voor het eerst thuis kwamen zoeken, begon te gaan en hoelang u er ging. Ze antwoordde uiteindelijk dat u begon te gaan in 1387 en uw alcoholprobleem op zijn hoogtepunt was in 1388 (CGVS II echtgenote, p. 5), terwijl u duidelijk stelde dat u vanaf de eerste maand van 1390 (maart/april 2010), ongeveer een jaar lang, naar de AA ging (CGVS II, p. 23-24). Dat er aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt tevens bevestigd door het feit dat zowel u als uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen aflegde. Op de vraag welke feiten wijzen op uw vrees, antwoordde u dat u op 12/12/1390 (2 maart 2012) bij uw ouders thuis was voor uw verjaardag toen uw echtgenote een telefoontje van de buurvrouw kreeg om jullie te waarschuwen dat de politie in jullie huis was en boeken en computers in beslag had genomen. De autoriteiten zouden aan haar hebben gezegd dat ze een huiszoekingsbevel hadden van de revolutionaire rechtbank en het huis zouden verzegelen. Daarop vertrokken jullie onmiddellijk naar Arak bij uw schoonouders en bleven daar ondergedoken tot aan jullie vertrek. Uw schoonbroer regelde alles en zolang jullie ondergedoken bleven kenden jullie geen problemen (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook uw echtgenote heeft dezelfde verklaringen afgelegd: dat jullie bij uw ouders waren om uw verjaardag te vieren toen er op 12/12/1390 (2 maart 2012) een telefoontje kwam van de buurvrouw en jullie vervolgens onmiddellijk naar Arak zijn vertrokken (DVZ vragenlijst CGVS echtgenote, vraag 5). Vooreerst is het heel vreemd dat jullie beide verklaarden dat de intentie om naar uw ouders te gaan was om uw verjaardag te vieren. Bovendien hebben u, noch uw echtgenote op de DVZ enig woord gerept over het eerste incident, met name het incident op 9/12/1390 (28 februari 2012), dat de start betekende van jullie problemen in Iran. Hiermee geconfronteerd, kon u hiervoor allerminst een afdoende uitleg verschaffen. U herhaalde uw verklaringen van op het CGVS en zei dat het eerste gehoor heel kort was, u telkens werd gestopt door de tolk als u nog meer wilde vertellen, u en uw echtgenote achtereenvolgend verklaringen hebben afgelegd en de tolk dus al jullie verhaal uit het hoofd kende en de tolk overigens foutief heeft opgeschreven dat u lid was van de groene

beweging terwijl u enkel had gezegd dat u sympathisant bent (CGVS III, p. 14). Uw opmerkingen over het te korte gehoor en de tolk kunnen allerminst als uitleg worden aanvaard omdat uw beweerde problemen daadwerkelijk op 9/12/1390 (28 februari 2012) zijn begonnen en uw echtgenote als gevolg hiervan definitief vertrok uit het huis en u nooit meer naar huis bent teruggekeerd. Bovendien is het niet plausibel dat zowel u als uw echtgenote jullie verhaal zouden beginnen met het feit dat jullie bij uw ouders uw verjaardag vierden indien jullie in werkelijkheid bij uw ouders passeerden omdat jullie op de vlucht waren.

Wat uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van dat filmpje over Khamenei betreft, moet tot slot tevens gewezen worden om enkele merkwaardigheden op de door u ter staving van uw vervolgingsrelaas neergelegde convocaties. Zo verklaarde uw echtgenote dat wanneer de autoriteiten u op 9/12/1390 (28 februari 2012) tijdens de huiszoeking niet vonden, zij een convocatie opmaakten die uw echtgenote diende te tekenen (CGVS echtgenote I, p. 7-8). Vastgesteld moet worden dat op de bewuste convocatie 5/12/1390 (24 februari 2012) als opmaakdatum te lezen staat. Daarenboven is duidelijk zichtbaar dat er eerst 1391 als jaartal stond geschreven waarbij de 1 werd overschreven door een 0. Dat de opsteller van de convocatie zich zou vergissen met een in de toekomst liggende datum is op zijn minst zeer bevreemdend te noemen. Voorts staat op voornoemde convocatie als dossiernummer dt/27111/90 vermeld (document 5). Op de convocatie van 21/12/1390 (11 maart 2012) staat als dossiernummer dt/27401/90 vermeld (document 6). Hierbij dient verwezen te worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er momenteel in Iran twee soorten oproepingsbrieven bestaan. Men heeft de vorm van de juridische documenten aangepast om het met de computer in te vullen en te bewaren in een database. Echter, de oudere, handgeschreven, versie is nog steeds in omloop al wordt deze wel zeldzaam. De 'oude' convocaties bevatten steeds een dossiernummer dat bestaat uit het jaartal/het dossiernummer/het nummer van de kamer waar men dient te verschijnen. De 'nieuwe' convocaties bevatten steeds een dossiernummer dat begint met het jaartal en in het totaal uit zestien cijfers bestaat. Wat uw 'oude' convocaties betreft, moet vastgesteld worden dat het op een en dezelfde zaak gaat en u volgens beide convocaties op dezelfde plaats werd opgeroepen, namelijk afdeling 3 van de ondervragingen rechterlijk complex / parket revolutionair te Teheran (straat Sharia Ati, steeg Moallem). Dit noopt ertoe te besluiten dat het dossiernummer op uw beide convocaties identiek zou moeten zijn, wat in casu niet het geval is (document 5, 6). Daarenboven blijkt dat (valse) Iraanse documenten (tegen betaling) zowel in België als in Iran makkelijk kunnen worden verkregen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan bovenstaande vluchtmotieven.

Bovenstaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid verder onder druk. Uw bewering aanhanger te zijn van de spirituele beweging Eckankar, hetgeen verboden is in de Islamitische Republiek van Iran, komt door uw ongeloofwaardige verklaringen dan ook op de helling te staan. Temeer daar u verklaarde dat de aanvang van uw zoektocht naar iets nieuws in uw leven en spiritualiteit onder meer ingegeven is door wat u had meegemaakt in de gevangenis, waaraan zoals hierboven reeds vermeld slechts weinig geloof kan worden gehecht (CGVS III, p. 6 en p. 12). Gezien de invallen van de autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden, is uw bewering dat de autoriteiten bij u thuis boeken van Eckankar zouden gevonden hebben eveneens niet geloofwaardig. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk kennis hebt over de ontstaansgeschiedenis en enkele principes van Eckankar, kan worden vastgesteld dat verschillende elementen in uw verklaringen erop wijzen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering effectief aanhanger te zijn van deze religieuze beweging. De manier hoe u in aanraking bent gekomen met deze beweging is vooreerst weinig overtuigend. Dat u in een boekenwinkel aangetrokken werd door de kaft en de titel van een boek en u dit boek ook nog kocht zonder te weten waarover het boek ging noch wist dat het boek over geloof ging (CGVS II, p. 9 en CGVS III, p. 4-5), kan heel eigenaardig genoemd worden. Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe u in contact gekomen bent met de Eckankar groep in Iran en over uw ontmoeting met de master N. (...) niet alleen tegenstrijdig, uw verklaringen hieromtrent zijn ook onaannemelijk. Toen u tijdens uw tweede gehoor de vraag werd gesteld hoe u de master H. (...) hebt leren kennen stelde u dat jullie geloven elkaar te kunnen herkennen en dat dit u is overkomen. Verder doorgevraagd over hoe u in contact kwam met de groep van Eckankar in Iran antwoordde u na het lezen van het boek een serie visioenen te hebben gehad en op een dag toen u in een bank was een persoon te hebben gezien die u had gezien in uw visioen, in uw droom. U beweerde dat die persoon uiteindelijk master N. Z. (...) bleek te zijn. U vervolgde dat jullie elkaar groetten, kennis maakten, hij zei dat hij u kende en al vaak had gezien en u antwoordde dat u hem ook al vaak had gezien, hij u zijn visitekaartje gaf en vroeg om hem te bellen (CGVS II, p. 10). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS legde u volledig andere verklaringen af. Vooreerst begreep u de vraag niet toen er werd gepolst naar wat u over N. (...) had gedroomd en waarover het visioen ging (CGVS III, p. 6). Toen later meer vragen werden gesteld of u ooit betekenisvolle visioenen had gehad, maakte u geen melding van de visioenen die uw ontmoeting vooraf gingen en op de vraag of u uiteindelijk ooit personen in een droom had gezien

die u nadien effectief had ontmoet, antwoordde u ontkennend (CGVS III, p. 9-10). Wat betreft de inhoud van de ontmoeting zelf, bleken uw verklaringen ook incoherent. In eerste instantie verklaarde u tijdens uw derde gehoor opnieuw dat jullie een wederzijds gevoel hadden dat jullie elkaar al kenden, u het gevoel had dat dit de persoon was naar wie u op zoek was en hij u zijn telefoonnummer gaf. Er werden verschillende vragen gesteld over hoe die eerste ontmoeting is verlopen en waarover jullie hebben gesproken. Toen er expliciet werd gevraagd of er iemand van jullie tijdens die eerste ontmoeting over Eckankar sprak of er een allusie op maakte, verklaarde u plotseling dat N. (...) toch aan u had gevraagd of u het boek 'Soul Travelers of the Far Country' al had gelezen of niet (CGVS III, p. 7-8). Niet alleen zijn uw verklaringen overduidelijk incoherent, uw beschrijving hoe u uiteindelijk in contact kwam met de groep van Eckankar houdt geen steek.

aarnaast komt het allerm minst overtuigend over dat uw echtgenote toen jullie in Iran woonden niet op de hoogte was van het feit dat het geloven in de principes van Eckankar verboden is in Iran. Dat zij hiermee niks te maken wilde hebben en geen kennis heeft over deze beweging, kan deze onwetendheid gezien de Iraanse context geenszins verantwoorden (CGVS II echtgenote, p. 6; CGVS II, p. 31). Bovendien is het heel vreemd dat uw echtgenote niet op de hoogte is hoe u eigenlijk met deze beweging in aanraking bent gekomen en ook niet weet hoe u de geheime bijeenkomsten naar waar u ging hebt leren kennen (CGVS III echtgenote, p. 4-5). U beweert nochtans op een bepaald moment in uw leven drastisch van visie en geloof te zijn veranderd. Bijgevolg kan van een echtgenote wel worden verwacht dat zij op zijn minst enigszins op de hoogte is hoe u met dit nieuw geloof, Eckankar, in aanraking bent gekomen.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering Eckankar aanhanger te zijn, blijkt te meer uit het feit dat u aanvankelijk beweerde dat jullie geen feestdagen of speciale dagen hebben. Expliciet gevraagd of er niet in de maand oktober een speciale dag is, verduidelijkte u dat er in Iran geen feesten worden gehouden, maar wel in de Verenigde Staten (CGVS II, p. 12-13). Tijdens uw derde gehoor kwam u plotseling op de proppen met het feit dat er op 24 oktober overal ter wereld, ook in Iran, Hu dag wordt gevierd (CGVS III, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, viert de Eckankar beweging elk jaar op 22 oktober spiritueel nieuwjaar. Verder zijn uw verklaringen over uw beleving van Eckankar in België evenmin overtuigend. Uit uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor blijkt dat u sinds uw aankomst in België op 16 april 2012 geen contact hebt gehad met een Belgische groep die Eckankar beleeft. U wist ook niet met zekerheid te zeggen of er dergelijke Eckankar groepen bijeenkomen in België. U stelde enerzijds expliciet geen poging te hebben gedaan om dergelijke groepen te zoeken of om contact op te nemen. U gaf aan dat u problemen hebt met de taal en er in Wallonië geen Engels wordt gesproken. Anderzijds haalde u aan dat u wel contact poogde op te nemen met een centraal bureau en u ook via facebook in contact staat met Eckankar, maar dat u niet weet waar een Eckankar groep zich in België bevindt. Uiteindelijk verklaarde u duidelijk dat u geen nood hebt om met een groep Eckankar te beoefenen en uw geloof alleen kan beleven (CGVS II, p. 29). In het licht van deze verklaringen is het bijgevolg heel vreemd dat u plotseling tijdens uw derde gehoor beweert dat u altijd geprobeerd hebt om plaatsen in België te vinden die te maken hebben met Eckankar en u uiteindelijk sinds maart/april 2014 weet dat er groepen bestaan in Leuven en Verviers. U zou via google hebben gezocht naar Eckankar in België en Luik en de dichtste bijeenkomst zou in Verviers geweest zijn. U verklaart dat er een driedaags lenteseminarie was en u er op de eerste dag, op 29/01/1393 (18 april 2014), naartoe bent gegaan om het Hu lied te zingen. Geconfronteerd met het feit dat u nog maar recent op de hoogte bent van bijeenkomsten in België, opperde u dat u ook nog andere zaken te doen had en het wel belangrijk is om naar de grote seminaries en belangrijke bijeenkomsten te gaan maar het daarbuiten niet echt noodzakelijk is om op een vaste plaats Eckankar te beleven (CGVS III, p. 10-11). Uw antwoord kan op zijn minst opmerkelijk genoemd worden gezien u beweerde in Iran wel twee keer per week naar vaste bijeenkomsten te zijn geweest. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u geen weet hebt of er in België Eckankar groepen op regelmatige basis – wekelijks of maandelijks – bijeenkomen (CGVS III, p. 12). Gezien uw bewering opzoekingswerk te hebben verricht, zijn uw verklaringen bijzonder vreemd omdat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de zetel van Eckankar in België volgens de drietalige (Frans, Nederlands, Duits) website <http://www.eckankar.be> in Luik ligt, een stad dicht bij uw gekozen woonplaats in Seraing. Volgens de agenda op deze website worden er ook regelmatig – maandelijks – sessies gehouden in Luik en zijn de sessies onder meer in het Engels.

Bovenstaande vaststellingen worden tevens bevestigd aangezien u uw bewering dat u in de zomer van 1391 (zomer van 2012) van N. (...) te weten kwam dat er twee masters van Eckankar in Iran werden gearresteerd geenszins kunt staven aan de hand van uw verklaringen. U weet niet wanneer deze personen zijn gearresteerd, waar en in welke omstandigheden dat is gebeurd en wat hun lot nadien was. U hebt hierover ook geen navraag gedaan bij N. (...) (CGVS II, p. 17-18 en CGVS III, p. 12-13). Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u ook eigenaardig genoeg op de vraag wat uw religie is zowel op de DVZ als op het CGVS niet aangaf dat u gelooft in Eckankar (DVZ vragenlijst CGVS, p. 1 en

CGVS I, p. 3), maar stelde sji'iet te zijn, hetgeen opnieuw een bevestiging is van bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen fundamenteel ongeloofwaardig zijn en er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt ten aanzien van Iran een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet lopen.

De door u neergelegde documenten doen ook geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. Uw nationaliteit, identiteit en de dood van uw vader worden niet betwist. De door u neergelegde artikelen over Eckankar in Iran, het door u neergelegde boek en de e-mail van het bureau van een religieuze leider met betrekking tot apostasie zijn louter informatieve stukken die geenszins de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden dat u een Eckankar aanhanger bent kunnen wijzigen. De volmachten aan uw advocate bewijzen niet de omstandigheden waarin deze zijn gegeven en bewijzen dus enkel dat u en uw echtgenote volmacht gaven aan een advocate, niets meer en niks minder. De e-mail van de zekere advocate M. K. (...) die u neerlegt kan bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd en heeft geen enkele bewijswaarde. De brief van de therapeute vertoont vooreerst een sterk gesolliciteerd karakter. Bovendien dient te worden opgemerkt dat attesten van een persoon, in uw geval een therapeute, die een persoon opvolgt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend oorzaken van de vastgestelde problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid. Dat uw zus een bedrijf heeft in Iran, hetgeen u aan de hand van verschillende documenten bewijst, wordt op zich niet betwist, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. De door u neergelegde usb-stick met films over het leven van Khamenei en het artikel over opgesloten Iraniërs waarin de naam A. H. (...) voorkomt, hebben geen enkele bewijswaarde voor uw asielaanvraag. Ze bewijzen immers niet dat u iets te maken hebt met deze persoon of met deze films. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgedragen door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen aangaande de reisweg van verzoekende partijen, stellen verzoekende partijen dat zij met betrekking tot hun reisweg, de reisdocumenten en de onmogelijkheid om A. mee te brengen, consistente verklaringen hebben afgelegd. Bij de beoordeling van hun verklaringen dient evenwel rekening gehouden te worden met een aantal factoren die zij zelf niet onder controle hadden, gezien zij met een smokkelaar handelden. Daarbij is het ook correct dat tweede verzoekende partij minder betrokken was daar de smokkelaar met eerste verzoekende partij afsprak. Verder benadrukken verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij, bijna twee jaar na hun vlucht, wel nog wisten onder welke naam en voornaam zij hebben gereisd en welke de nationaliteit van het paspoort was (Afghaans) en dat zij de naam van de smokkelaar hebben gegeven. Voorts herhalen zij deels de verklaringen die zij hebben afgelegd omtrent hun reisweg en de door hen gebruikte reisdocumenten. Volgens verzoekende partijen kan men, rekening houdend met de details die zij hebben gegeven, geenszins stellen dat zij niet met deze reisdocumenten gereisd zouden hebben en niet deze reisweg genomen zouden hebben. Wat betreft de onmogelijkheid om hun zoon A. mee te brengen, stellen verzoekende partijen dat hun zoon volgens de smokkelaar niet trok op een Afghaan – hij heeft een lichte huidskleur en is blond – en bovendien een kritieke leeftijd had waardoor er meer problemen zouden kunnen voorkomen tijdens de reis. De smokkelaar vergewiste verzoekende partijen er evenwel van dat hij binnen de drie maanden een oplossing zou vinden om A. naar België over te brengen. Verzoekende partijen konden hier weinig aan doen, daar zij ondergedoken zaten en alles geregeld werd via de schoonbroer.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partijen er vooreerst op dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas dat verzoekende partijen niet op de hoogte zijn van een aantal belangrijke elementen in verband met de door hen gebruikte reisdocumenten. Meer bepaald kende eerste verzoekende partij de geboortedatum niet van de identiteit waarmee zij reisde, wist zij niet welk soort visum het paspoort bevatte en door welke autoriteiten het visum werd afgeleverd. Tweede verzoekende partij wist zelfs helemaal niet of het Afghaanse paspoort waarmee zij reisde überhaupt een visum bevatte en had tijdens haar reis enkel en alleen de naam waaronder ze reisde onthouden. Uit de verklaringen van beide verzoekende partijen blijkt dat zij niet voorbereid waren op vragen over het doel en de bestemming van hun reis (administratief dossier, stuk 11A, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 6-8; administratief dossier, stuk 11B, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 2-3). Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van de Euro/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel het gezin van verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. In dat licht is het dan ook ongeloofwaardig dat verzoekende partijen een gebrekkige kennis hadden omtrent de door hen gebruikte reisdocumenten. Dat zij bepaalde andere zaken wel wisten, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. De Raad wijst er desbetreffend op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Daarnaast kan de gebrekkige kennis in hoofde van tweede verzoekende partij omtrent de gebruikte reisdocumenten evenmin verschoond worden door de uitleg dat zij minder betrokken zou zijn geweest daar de smokkelaar met eerste verzoekende partij afsprak, gelet op het risico om bij binnenkomst van de Euro/Schengenzone op strikt individuele wijze grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

Waar verzoekende partijen betreffende het gegeven dat hun oudste zoon A. volgens de smokkelaar plotseling niet kon vertrekken deels de door hen op het Commissariaat-generaal gegeven uitleg herhalen, dient er echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de uitleg van eerste verzoekende partij dat de smokkelaar de reis van haar oudste zoon A. niet kon garanderen omdat hij te jong was en uiterlijk niet op een Afghaan lijkt weinig steek houdt. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partijen wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Immers blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat haar jongste zoon wel met hen meereisde en zij allen onder de Afghaanse nationaliteit hebben gereisd. Waar verzoekende partijen stellen dat hun zoon een "kritieke leeftijd" had waardoor er meer problemen zouden kunnen voorkomen tijdens de reis, stelt de Raad vast dat door eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk werd verklaard dat haar zoon A. niet samen met hen

kon vertrekken omdat hij te jong was (“- *Wat was de reden van de smokkelaar? Ten eerste de leeftijd, ten tweede dat zijn uiterlijk niet zoals een afghaniër was. – de leeftijd wat bedoelt u daarmee? Hij zij dat hij een jong iemand is, veel te jong (...)*” (administratief dossier, stuk 15A, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 5)). De verklaring van verzoekende partijen dat hun zoon niet meekon omdat deze een “kritieke leeftijd” had betreft dan ook een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om hun verklaring dat hun oudste zoon niet meekon omwille van zijn leeftijd en hun verklaring dat hun jongste zoon wel met hen meegereisd is alsnog verenigbaar te laten schijnen, en kan geenszins overtuigen.

2.2.4.1. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar vrijlating na haar drie jaar lange gevangenschap sinds 1/06/1365 (23 augustus 1986) omwille van haar politieke activiteiten, wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor “neen” antwoordde op de vraag of zij documenten had van haar gevangenschap of haar arrestatie en dat haar niet uitdrukkelijk gevraagd werd of zij documenten had in verband met haar vrijlating. Hoe dan ook had eerste verzoekende partij dit document niet in haar bezit bij haar eerste gehoor, daar de autoriteiten al haar documenten in beslag hadden genomen. Verder merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij van het bestaan van de oproepingsbrief d.d. 05/06/1368 (27 augustus 1989) van het parket gericht aan haar ouders met betrekking tot de voorwaarden van haar vrijlating tot op het ogenblik van ontvangst (via haar advocaat) niet op de hoogte was. Overigens verwachtte eerste verzoekende partij niet dat zij in het kader van haar asielaanvraag nog zo uitvoerig gehoord zou worden over feiten van bijna dertig jaar geleden. Het is dan ook pas na haar eerste gehoor dat eerste verzoekende partij is beginnen nadenken over die periode en over de mogelijkheden om erover bewijsstukken voor te leggen. Dit verklaart dan ook waarom zij deze twee documenten pas neerlegt bij haar tweede gehoor.

Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nooit heeft gesproken over het feit dat haar vader uiteindelijk een eigendomsakte als borg heeft neergelegd om haar vrijlating te bekomen, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij duidelijk maakte dat haar vader jarenlang lobbyde en dat hij uiteindelijk mits de tussenkomst van twee invloedrijke mannen kon bekomen dat er genade werd verleend aan haar en dat zij kon vrijkomen. Het gegeven dat hierbij ook nog een formele procedure werd doorlopen, met name het ondertekenen van de geloftebrief en het neerleggen van de eigendomsakte door de vader van eerste verzoekende partij, betrof bijzaak gezien deze elementen slechts voor de vorm gevolgd dienden te worden en niet als dusdanig de reden vormde voor haar vrijlating. De vader van eerste verzoekende partij heeft er steeds op gehamerd dat zij is vrijgekomen dankzij de tussenkomst van die twee invloedrijke mannen. Tevens dient erop te worden gewezen dat eerste verzoekende partij pas achteraf via haar moeder te weten gekomen is dat haar vader een eigendomsakte had neergelegd om haar vrijlating te bekomen en dat haar vader haar steevast vertelde dat zij was vrijgekomen dankzij de tussenkomst van die twee machtige personen. Verder wordt door verzoekende partijen nog de opmerking gemaakt dat het logisch is dat de afgifte van de eigendomsakte niet wordt vermeld op de oproepingsbrief van het parket aan de ouders van eerste verzoekende partij, daar de brief louter de voorwaarden voor de vrijlating van eerste verzoekende partij betrof en er derhalve onmogelijk op kan staan dat de vader van eerste verzoekende partij de eigendomsakte reeds heeft neergelegd.

Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat het in het kader van de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij als politiek ex-gevangene haar legerdienst niet mocht aanvatten opmerkelijk is dat eerste verzoekende partij eerst gewag maakte van de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de militaire rechtbank voor het feit dat zij telkens werd geweigerd en dat zij later, toen zij werd gevraagd waarom zij geen klacht heeft ingediend, verklaarde dat zij hierover helemaal niet heeft gesproken en nooit heeft gezegd dat er klacht kon ingediend worden, menen verzoekende partijen dat er sprake is van een misverstand en onderstrepen zij dat eerste verzoekende partij dit misverstand bij haar tweede gehoor rechtzette en erop wees dat zij nooit van de mogelijkheid om bij een militaire rechtbank klacht neer te leggen heeft gesproken. Bovendien kan volgens verzoekende partijen uit het loutere feit dat eerste verzoekende partij op de vraag of zij klacht heeft neergelegd “neen” geantwoord heeft niet afgeleid worden dat eerste verzoekende partij meent dat dergelijke procedure zou bestaan. Verzoekende partijen bevestigen in hun verzoekschrift dat dergelijke procedure niet bestaat en stellen dat, mocht deze bestaan, eerste verzoekende partij uiteraard klacht neer gelegd zou hebben.

Daarnaast benadrukken verzoekende partijen het feit dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede en derde gehoor nog preciezere informatie gaf over deze periode en menen zij dat eerste verzoekende partij, gelet op het gegeven dat zij zich nog zoveel elementen kan herinneren, met uitzondering van enkele details, hiermee aantoonde dat zij deze feiten wel degelijk beleefd heeft.

Ten slotte menen verzoekende partijen dat de opmerking in de bestreden beslissingen dat er bij de brief met betrekking tot de vrijlating van eerste verzoekende partij twee soorten inkt zijn gebruikt niet ernstig is om de geloofwaardigheid van de door hen neergelegde documenten uit deze periode te ondermijnen.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

In dat licht kan van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij reeds van bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal melding zou hebben gemaakt van het document dat haar werd gegeven bij haar vrijlating. De vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor geen enkele melding maakt dat haar ook een document werd gegeven bij haar vrijlating, zelfs niet wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd wordt of zij documenten heeft van haar gevangenschap of van haar arrestatie (*“De volgende ochtend werd ik geblinddoekt naar buiten gebracht, op straat afgezet, er werd mij toen 300 touman geld gegeven, iemand zei, wacht hier vijf minuutjes mag je je blinddoek afdoen, op het kruispunt parkway. – Hebt u documenten van uw gevangenschap of van uw arrestatie? Nee.”* (administratief dossier, stuk 15A, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 10)), maar evenwel tijdens haar tweede gehoor een kleurenkopie neerlegt van een attest van het parket van de revolutionaire rechtbank zonder vermelding van een datum dat stelt dat zij van 09/06/1365 (31 augustus 1986) tot 09/06/1368 (31 augustus 1989) in detentie zat en hieromtrent plots stelt dat dit document haar werd gegeven bij haar vrijlating (*“Wanneer ik werd vrijgelaten, heb ik burgerkledij gekregen, ik had een paar pantoffels aan, ze hebben me geblinddoekt, in een wagen gezet, in de zak hebben ze gestoken: driehonderd touman en dit document en ze hebben me uit de wagen gezet op het kruispunt van parkway.”* (administratief dossier, stuk 11A, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 15)), doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partijen. Daar waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor “neen” antwoordde op de vraag of zij documenten had van haar gevangenschap of haar arrestatie en dat haar niet uitdrukkelijk werd gevraagd of zij documenten had in verband met haar vrijlating, bemerkt de Raad evenwel dat het document dat door eerste verzoekende partij werd neergelegd eveneens betrekking heeft op haar gevangenschap – het document stelt immers dat eerste verzoekende partij van 09/06/1365 (31 augustus 1986) tot 09/06/1368 (31 augustus 1989) in detentie zat – waardoor het onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij van dit document geen melding maakt wanneer haar gevraagd wordt naar documenten betreffende haar gevangenschap/arrestatie. Het gegeven dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nog niet in het bezit was van dit document, neemt niet weg dat van haar verwacht kan worden dat zij van het feit dat zij aanvankelijk bij haar vrijlating in het bezit werd gesteld van dergelijk document melding zou hebben gemaakt. Het gegeven dat deze feiten van bijna dertig jaar geleden dateren, volstaat niet om deze omissie te verklaren, daar uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij tijdens haar eerste gehoor in staat was in detail te vertellen over haar vrijlatingsproces (administratief dossier, stuk 15A, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 9-10).

Verder is het geenszins aannemelijk dat eerste verzoekende partij, die tijdens haar eerste gehoor nochtans uitgebreid verteld heeft over haar vrijlating (administratief dossier, stuk 15A, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 9-10), op geen enkel moment heeft gesproken over het feit dat haar vader uiteindelijk een eigendomsakte als borg heeft neergelegd om haar vrijlating te bekomen. De uitleg in het verzoekschrift dat het neerleggen van de eigendomsakte als borg slechts voor de vorm gevolgd diende te worden en dat de vader van eerste verzoekende partij er steeds op gehamerd heeft dat zij is vrijgekomen dankzij de tussenkomst van twee invloedrijke mannen, volstaat, gelet op haar uitgebreide verklaringen omtrent haar vrijlating tijdens haar eerste gehoor, geenszins dit hiaat in haar verklaringen te vergoelijken. Evenmin volstaat het gegeven dat eerste verzoekende partij pas achteraf via haar moeder te weten gekomen is dat haar vader een eigendomsakte had neergelegd om haar vrijlating te bekomen niet om te verklaren waarom eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor niet heeft aangegeven dat door haar vader een eigendomsakte als borg werd neergelegd om haar vrijlating te bekomen.

Inzake het betoog van verzoekende partijen dat het logisch is dat de afgifte van de eigendomsakte niet wordt vermeld op de oproepingsbrief van het parket aan de ouders van eerste verzoekende partij, daar de brief louter de voorwaarden voor de vrijlating van eerste verzoekende partij betrof en er derhalve onmogelijk op kan staan dat de vader van eerste verzoekende partij de eigendomsakte reeds heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Nergens wordt door verwerende partij aan verzoekende partijen verweten dat de afgifte van de eigendomsakte niet wordt vermeld op de oproepingsbrief d.d. 05/06/1368 (27 augustus 1989). Wel wordt gemotiveerd dat het loutere feit dat de afgifte van die akte niet op het door haar neergelegde document d.d. 5/06/1368 (27 augustus 1989) staat vermeld niet afdoende is om dergelijk hiaat in haar verklaringen aangaande deze akte te verantwoorden.

Voorts maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij eerst gewag maakte van de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de militaire rechtbank voor het feit dat zij telkens werd geweigerd en dat zij later toen zij werd gevraagd waarom zij geen klacht heeft ingediend, verklaarde dat zij hierover helemaal niet heeft gesproken en nooit heeft gezegd dat er klacht kon ingediend worden, te wijten zou zijn aan een misverstand. Immers zijn de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor hieromtrent duidelijk: *“Toen ik mij ging aanmelden om dienstplicht te mogen doen, daar moest ik wat documenten afleveren, vb vaccinatie en andere, ik ben twee keer gegaan en telkens heeft men gezegd, u hebt een dossier en politiek verleden, hier mag u niet starten, als u daarvoor klachten hebt, moet u daarvoor naar de militaire rechtbank om dat recht te zetten en daarna opnieuw komen aan melden. (...) – hebt u dan klacht ingediend om uw dienstplicht wel te kunnen doen? Nee.”* (administratief dossier, stuk 15A, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 6-7). Uit het gehoorverslag van haar eerste gehoor blijkt derhalve duidelijk dat eerste verzoekende partij aangaf dat de mogelijkheid bestond om klacht in te dienen bij de militaire rechtbank voor het feit dat zij telkens werd geweigerd. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partijen beperken zich evenwel tot het ontkennen dat eerste verzoekende partij hierover gepraat zou hebben tijdens haar eerste gehoor, hetgeen evenwel niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partijen ten slotte stellen dat de opmerking in de bestreden beslissingen dat er bij de brief met betrekking tot de vrijlating van eerste verzoekende partij twee soorten inkt zijn gebruikt niet ernstig is om de geloofwaardigheid van de door hen neergelegde documenten uit deze periode te ondermijnen, bemerkt de Raad evenwel dat dergelijke vaststelling niet als een losstaand motief kan worden beschouwd maar dient te worden samen gelezen met de andere bevindingen van verwerende partij dienaangaande. Meer bepaald wordt door verwerende partij tevens opgemerkt dat beide documenten louter en alleen kopieën zijn – de ene een kleurenkopie en de andere kopie is amper leesbaar – en bijgevolg niet te authenticeren zijn, dat de brief met betrekking tot de vrijlating van eerste verzoekende partij geen datum bevat en dat het flagrant is dat alleen de datum en het dossiernummer bovenaan de oproepingsbrief voor haar ouders duidelijker leesbaar zijn dan het overige deel van de tekst. Bovendien kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op deze vaststellingen, kan er geen enkele bewijswaarde worden verleend aan de door verzoekende partijen neergelegde kleurenkopie van een attest van het parket van de revolutionaire rechtbank inzake de vrijlating van eerste verzoekende partij en de kopie van een oproepingsbrief d.d. 05/06/1368 (27 augustus 1989) van het parket gericht aan de ouders van eerste verzoekende partij.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag of zij actief was in een organisatie antwoordde dat zij deelnam aan vergaderingen en betogingen, terwijl zij op het Commissariaat-generaal te kennen gaf dat zij helemaal niet politiek actief was na haar vrijlating, zichzelf louter en alleen als sympathisant van de groene beweging ziet, maar nooit ofte nimmer heeft deelgenomen aan betogingen, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij reeds bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal een rechtzetting deed in verband met haar lidmaatschap van de Groene Beweging en dat ook haar advocaat kort verwees naar de uiterst gebrekkige notities in het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en opmerkte dat de vragenlijst niet de echte redenen van haar asielaanvraag vermeldt, hetgeen zou kunnen leiden tot een verkeerd beeld. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd eerste verzoekende partij aangemaand om haar verklaringen kort te houden,

waardoor zij haar verhaal niet op een coherente manier kon vertellen en slechts enkele losse flarden werden genoteerd.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft te hebben deelgenomen aan vergaderingen en betogingen (administratief dossier, stuk 26A, vragenlijst CGVS, vraag 3). Dit verslag werd haar vervolgens in het Farsi voorgelezen, waarna zij de vragenlijst ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 26A, vragenlijst CGVS, p.3). Het is dan ook minstens opmerkelijk te noemen dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste en derde gehoor op het Commissariaat-generaal het tegendeel beweert en stelt nooit te hebben deelgenomen aan betogingen (administratief dossier, stuk 15A, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 1 en administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p. 2). Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij een verleden te hebben als politiek gevangene.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het op zijn minst vreemd acht dat eerste verzoekende partij de autosleutels van haar neef niet heeft teruggegeven en zij uiteindelijk allerlei handelingen heeft ondernomen om de inhoud van de usb-stick te bekomen omdat zij een slechte relatie met haar neef en zijn familie had en hij haar niet persoonlijk condoleerde voor het verlies van haar vader, betogen verzoekende partijen dat het niet aan de orde is om een waardeoordeel te vellen over de beweegredenen van eerste verzoekende partij. Voorts benadrukken verzoekende partijen de slechte relatie van eerste verzoekende partij met de familie van haar vader en geven zij aan dat eerste verzoekende partij uitermate geschokt was toen D. en zijn familie het zelfs niet nodig achtten om haar bij het overlijden van haar vader persoonlijk te condoleren. Dit raakte haar des te meer gezien zij een zeer emotionele band had met haar vader. In eerste instantie besloot eerste verzoekende partij in een opwelling de sleutel niet terug te geven en pas daarna begon zij zich te interesseren in de usb-stick. Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen dat ook het vervolg van de opeenvolgende handelingen van eerste verzoekende partij met de uiterst gevoelige private informatie over de financiële toestand van Khamenei weinig geloofwaardig zijn, betogen verzoekende partijen vooreerst dat rekening gehouden dient te worden met het gegeven dat dit alles zich afspeelde tegen een emotionele achtergrond waarbij niet alles rationeel kan worden uitgelegd en onderstrepen zij dat de verklaringen van eerste verzoekende partij desbetreffend zeer gedetailleerd en doorleefd zijn. Verder geven zij aan dat eerste verzoekende partij met een paradox kampte. Enerzijds was zij bang en anderzijds wilde zij dat er iets met de informatie zou gebeuren. Daarom nam zij dan ook een laag profiel aan en probeerde zij meer afstand te houden van A. H. nadat zij de informatie aan hem had doorgegeven. Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat het incorrect is te stellen dat eerste verzoekende partij niet wist wat er met de informatie zou gebeuren. Het was immers duidelijk dat de informatie naar het buitenland zou gaan om er daar iets mee te doen en na enkele maanden heeft zij bovendien bevestiging gekregen dat de informatie op een goede bestemming was aangekomen en dat zij hiervoor compensatie kreeg. Tevens meldde eerste verzoekende partij duidelijk de naam van ene S. E. Z. die als tussenpersoon was opgetreden. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij inderdaad A. H. vertrouwde, maar dit sluit evenwel niet uit dat zij niettemin nog een veiligheidsmarge hield en de informatie ook zelf nog bijhield, daar de kans nog steeds bestond dat A. H. er uiteindelijk niet in zou slagen zijn doel te bereiken. Volgens verzoekende partijen is de beoordeling van verwerende partij ingegeven door subjectieve en ongenueanceerde stellingen waarbij geen rekening gehouden wordt met de complexiteit van de realiteit.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* werden door verwerende partij betreffende de feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor de vlucht van verzoekende partijen uit Iran – eerste verzoekende partij zou private informatie over de Hoogste Leider Khamenei doorgegeven hebben via haar vriend A. H. en zou sinds de arrestatie van H. door de Iraanse autoriteiten ook persoonlijk worden vervolgd – een aantal incoherenties en onlogische elementen vastgesteld. Zo acht verwerende partij het vreemd dat eerste verzoekende partij de autosleutels van haar neef niet heeft teruggegeven en dat zij uiteindelijk allerlei handelingen (laten kraken van het paswoord door haar vriend A. H.) heeft ondernomen om de inhoud van de usb-stick te bekomen omdat zij een slechte relatie met haar neef en haar familie had en haar neef haar niet persoonlijk condoleerde voor het verlies van haar vader. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich desbetreffend in hun betoog beperken tot het herhalen van de door eerste

verzoekende partij gegeven verklaringen omtrent deze feiten, hetgeen evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven. Verder stelt verwerende partij vast dat ook het vervolg van de opeenvolgende handelingen van eerste verzoekende partij met de uiterst gevoelige private informatie over de financiële toestand van Khamenei weinig geloofwaardig zijn. Immers is het niet geloofwaardig dat eerste verzoekende partij de beslissing zou nemen om dergelijke gevoelige informatie te overhandigen aan haar vriend A. zonder op één of andere manier op de hoogte te zijn waar en bij wie deze informatie terecht zou komen. Tevens is het bevreemdend dat eerste verzoekende partij plotseling te weten kwam dat er een bedrag van 100 miljoen toeman werd bezorgd en haar toen ook nog niet werd verteld waar de informatie terecht gekomen was. Ook het feit dat eerste verzoekende partij enerzijds haar vriend A. volledig vertrouwde, maar toch nog alle gegevens en informatie kopieerde naar haar eigen computer uit wrok en uit zekerheid omdat zij niet vertrouwde hoe alles zou eindigen om dan de informatie nog zelf te kunnen benutten, is een geheel onlogische en onaannemelijke handeling. Ten slotte merkt verwerende partij nog op dat de bewering van eerste verzoekende partij alle informatie naar het buitenland te hebben verzonden uit wraak voor wat zij zelf had meegemaakt en voor de bevolking die in ellende leeft, weinig overtuigend klinkt gezien de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar gevangenschap als politiek activist. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift benadrukken dat eerste verzoekende partij met een paradox kampte – enerzijds was zij bang en anderzijds wilde zij dat er iets met de informatie zou gebeuren – bemerkt de Raad dat het precies omwille van de angst in hoofde van eerste verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardig is dat eerste verzoekende partij zich er niet van vergewist zou hebben waar en bij wie de informatie terecht zou komen vooraleer deze uiterst gevoelige informatie te overhandigen. Het gegeven dat eerste verzoekende partij wel wist dat de informatie naar het buitenland zou gaan om er daar iets mee te doen, dat zij de naam kende van de persoon die als tussenpersoon optrad en dat zij na enkele maanden bevestiging heeft gekregen dat de informatie op een goede bestemming was aangekomen, neemt niet weg dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte was waar en bij wie de informatie concreet terecht kwam. Ten slotte treedt de Raad de motivering van verwerende partij bij dat het geheel contradictoir is dat eerste verzoekende partij enerzijds aangeeft haar vriend A. volledig te vertrouwen – dermate dat zij hem de uiterst gevoelige informatie gaf zonder dat zij wist waar deze informatie terecht zou komen – maar dat zij anderzijds toch nog alle gegevens en informatie kopieerde naar haar eigen computer uit wrok en uit zekerheid omdat zij niet vertrouwde hoe alles zou eindigen om dan de informatie nog zelf te kunnen benutten.

2.2.7.1. Aangaande de opmerking in de bestreden beslissingen dat tweede verzoekende partij niet goed in de tijd kon situeren vanaf wanneer eerste verzoekende partij naar een vereniging van Anonieme Alcoholisten (AA) begon te gaan en hoelang zij er ging, waarbij zij uiteindelijk aangaf dat eerste verzoekende partij begon te gaan in 1387 en dat haar alcoholprobleem op zijn hoogtepunt was in 1388, terwijl eerste verzoekende partij zelf duidelijk stelde dat zij vanaf de eerste maand van 1390 (maart/april 2010) ongeveer een jaar lang naar de AA ging, menen verzoekende partijen dat het feit dat er enige onduidelijkheid heerst omtrent het precieze tijdstip waarop eerste verzoekende partij naar de AA begon te gaan niet pertinent is. Bovendien werd door eerste verzoekende partij nooit duidelijk gesteld dat zij pas vanaf de eerste maand van 1390 naar de AA ging en dit voor ongeveer een jaar lang. Immers verklaarde zij daaromtrent *“ik denk de eerste maand van 1390”* en op de suggestieve vraag *“dus ongeveer een jaar?”* die haar werd gesteld, antwoordde zij *“ja”*. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat door eerste verzoekende partij wel een duidelijke tijdsbepaling werd aangegeven. Eerste verzoekende partij geeft in het verzoekschrift aan dat zij inderdaad voor 1390 naar de AA begon te gaan, meer bepaald sedert 1388. Ook tweede verzoekende partij was niet zeker over het moment waarop eerste verzoekende partij naar de AA begon te gaan, en zij gaf zowel het jaar 1387 als het jaar 1388 aan.

2.2.7.2. Uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt vooreerst dat, zoals ook door verwerende partij werd vastgesteld, zij niet goed in de tijd kon situeren vanaf wanneer eerste verzoekende partij naar een vereniging van Anonieme Alcoholisten (AA) begon te gaan en hoelang zij er ging. Aanvankelijk geeft zij aan te denken dat eerste verzoekende partij in 1388 naar de AA begon te gaan en uiteindelijk geeft zij aan dat eerste verzoekende partij in 1387 naar de AA begon te gaan (administratief dossier, stuk 11B, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 5). Wanneer aan eerste verzoekende partij gevraagd werd sinds wanneer zij bij de AA was, antwoordde zij evenwel *“Ik denk de eerste maand van 1390”* en wanneer haar vervolgens gevraagd werd of dit dus ongeveer een jaar was, antwoordde zij *“ja”* (administratief dossier, stuk 11A, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 24). Gelet op deze verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor, kan de *post-factum* verklaring van eerste verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij eerder dan 1390 begon te

gaan en meer bepaald in 1388, geenszins overtuigen. De vaststelling dat verzoekende partijen dergelijke uiteenlopende verklaringen afleggen omtrent het moment dat eerste verzoekende partij naar de AA begon te gaan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.2.8.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zowel eerste als tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen aflegden, voeren verzoekende partijen aan dat zij hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort dienden te houden en wijzen zij op de gebrekkige nota's van hun verklaringen aldaar. Bovendien werd aan eerste verzoekende partij gevraagd waarom zij dacht dat zij onmiddellijk geëxecuteerd zal worden en is het niet onlogisch dat zij bij deze vraag verwijst naar de huiszoeking waarbij de bezwarende informatie tegen haar is gevonden. In een complexe zaak als deze kan het ontbreken van bepaalde informatie in hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk worden gebruikt als motief om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas, aldus verzoekende partijen.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Het is dan ook allesbehalve plausibel dat verzoekende partijen beiden op de Dienst Vreemdelingenzaken hun verhaal beginnen met het feit dat zij bij de ouders van eerste verzoekende partij de verjaardag van eerste verzoekende partij vierden, indien zij in werkelijkheid bij de ouders van eerste verzoekende partij passeerden omdat zij op de vlucht waren. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekende partijen tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd hebben over de huiszoeking die plaatsvond op 28 februari 2012, hetgeen nochtans de start betekende van hun problemen in Iran. Evenwel werd aan verzoekende partijen gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico bij terugkeer naar hun land van herkomst (administratief dossier, stukken 26A en 26B, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas vermelden. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opmerken dat zij hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort dienden te houden en wijzen op de gebrekkige nota's van hun verklaringen aldaar, stelt de Raad vast dat de genoteerde verklaringen hen in het Farsi werden voorgelezen en dat hen op het einde van hun gehoor gevraagd werd of zij nog iets wensten toe te voegen, waarna zij de vragenlijst ter goedkeuring ondertekenden (administratief dossier, stukken 26A en 26B, vragenlijst CGVS).

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen omtrent de vastgestelde merkwaardigheden op de neergelegde convocaties, en meer bepaald omtrent de opmerking aangaande de dossiernummers op de convocaties, erop wijzen dat deze nummers geen dossiernummers betreffen, maar wel registratienummers, vervolgens uitleggen dat op de eerste lijn melding gemaakt wordt van de datum, op de tweede lijn van het registratienummer en op de derde lijn van het dossiernummer, hetwelk evenwel niet werd ingevuld en ten slotte erop duiden dat, aangezien er een tijdspanne van enkele dagen is tussen de twee convocaties, het dan ook logisch is dat de tweede convocatie een hoger registratienummer kreeg toegewezen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Verder blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde vertalingen van desbetreffende convocaties (administratief dossier, stuk 24, documenten, documenten 5 en 6 (bijgevoegde vertalingen)) duidelijk dat het wel degelijk dossiernummers betreffen. Deze motivering in de bestreden beslissingen blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.10. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij dan ook bij dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor de vlucht van verzoekende partijen uit Iran, met name het feit dat eerste verzoekende partij private informatie over de Hoogste Leider Khamenei zou hebben doorgegeven via haar vriend A. H. en dat zij door de Iraanse autoriteiten ook persoonlijk vervolgd zou worden sinds de arrestatie van H..

2.2.11.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij aanhanger te zijn van de spirituele beweging Eckankar, benadrukken verzoekende partijen vooreerst dat eerste verzoekende partij kennis heeft over

de ontstaansgeschiedenis en de principes van Eckankar en dat zij tevens gedetailleerde verklaringen aflegde omtrent de beleving van haar geloof in Iran en in België.

Verder voeren zij aan dat het geenszins eigenaardig is om door een kaft en de titel van een boek aangetrokken te zijn en stellen zij dat het vaak op deze manier is dat men een bepaald boek kiest.

Waar verwerende partij wijst op de tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen van eerste verzoekende partij over hoe zij in contact is gekomen met de Eckankar groep in Iran en over haar ontmoeting met de master N., verklaren verzoekende partijen dat de vragen in verband met de visioenen bij eerste verzoekende partij veel schroom opwekten gezien dergelijk onderwerp moeilijk te verwoorden is. Dit geldt des te meer tijdens haar derde gehoor waar de zeer jonge en onervaren tolk het voor eerste verzoekende partij moeilijk maakte om aandacht te hebben voor de spirituele aspecten van haar geloof. Bovendien werd de vraag omtrent haar visioen over N. tijdens haar derde gehoor in een totaal andere context en op een zeer directe manier gesteld. Gevraagd werd wat eerste verzoekende partij over N. droomde en waarover het visioen ging, waarop eerste verzoekende partij antwoordde niet te begrijpen wat bedoeld werd. Vervolgens gaat het over de feitelijke ontmoeting met N.. Verder tijdens haar derde gehoor geeft eerste verzoekende partij wel aan dat zij visioenen had die haar hielpen bij haar zoektocht, waarbij overigens duidelijk blijkt dat de tolk deze verklaringen niet vertaald krijgt.

Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissingen dat het geenszins overtuigend is dat tweede verzoekende partij toen zij in Iran woonden niet op de hoogte was van het feit dat het geloven in de principes van Eckankar verboden is in Iran en dat zij evenmin op de hoogte is hoe eerste verzoekende partij met deze beweging in aanraking is gekomen en ook niet weet hoe eerste verzoekende partij de geheime bijeenkomsten naar waar zij ging heeft leren kennen, onderstrepen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij niet geïnteresseerd was in het geloof van eerste verzoekende partij en dat zij zich aan haar eigen geloof wilde houden. Voor tweede verzoekende partij ging eerste verzoekende partij naar bijeenkomsten zoals ook christenen naar huiskerken gaan, hetgeen niet verboden is in Iran. Tweede verzoekende partij lichtte trouwens op verschillende punten toe dat er aspecten waren in het verleden/leven van haar echtgenoot waar zij niet de minste nood voelde om daar meer over te weten. Ten slotte menen verzoekende partijen desbetreffend dat een waardeoordeel over wat een huwelijk zou moeten inhouden allesbehalve aan de orde is.

Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij aanvankelijk beweerde dat zij geen feestdagen of speciale dagen hebben, stellen verzoekende partijen dat het feit dat eerste verzoekende partij aanvankelijk geen feesten aanhaalt en zich vervolgens twee dagen van datum vergist een detail betreft.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar beleving van Eckankar in België evenmin overtuigend zijn, werpen verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij haar geloof sinds haar aankomst in België alleen beoefent en niet meer in groepsverband, hetgeen gelet op de cultuur- en taalbarrière geheel plausibel is. Haar activiteit bestaat overwegend uit meditatie. Via Facebook had eerste verzoekende partij wel contact met Eckankar. Zij bood tijdens haar gehoor aan desbetreffende pagina te openen, zodat de *protection officer* dit kon controleren, wat evenwel niet gebeurde.

Waar verwerende partij stelt dat eerste verzoekende partij haar bewering dat zij in de zomer van 1391 (zomer van 2012) van N. te weten kwam dat er twee masters van Eckankar in Iran werden gearresteerd geenszins kan staven aan de hand van haar verklaringen, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij zich het recht voorbehoudt om desbetreffend bijkomende informatie te verstrekken. Evenwel lijkt het hebben van deze informatie volgens verzoekende partijen niet pertinent bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bewering van eerste verzoekende partij Eckankar aanhanger te zijn.

Ten slotte verklaren verzoekende partijen het gegeven dat eerste verzoekende partij op de vraag wat haar religie is zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal niet aangaf dat zij gelooft in Eckankar, maar stelde sjiit te zijn, door het feit dat eerste verzoekende partij als moslim geboren is en dat zij om het kort te houden dan ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde sjiit te zijn.

2.2.11.2. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissingen door verwerende partij opgemerkt wordt dat de bewering van eerste verzoekende partij aanhanger te zijn van de beweging Eckankar door haar ongeloofwaardige verklaringen op de helling komt te staan, temeer daar zij verklaarde dat de aanvang van haar zoektocht naar iets nieuws in haar leven en spiritualiteit onder meer ingegeven is door wat zij had meegemaakt in de gevangenis, waaraan evenwel geen geloof kan worden gehecht. Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij dat de autoriteiten bij haar thuis boeken van Eckankar zouden hebben gevonden, gezien de invallen van de autoriteiten ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn het politiek gevangenschap van eerste verzoekende partij

en de huiszoekingen, in het bijzonder deze van 2 maart 2012, aannemelijk te maken. De motivering in de bestreden beslissingen dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het politiek gevangenschap van eerste verzoekende partij en de huiszoekingen eveneens de geloofwaardigheid van haar bewering aanhanger te zijn van de beweging Eckankar ondermijnt blijft dan ook onverminderd overeind.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij aanhanger te zijn van de beweging Eckankar, blijkt verder uit verschillende elementen in haar verklaringen. Meer bepaald is de manier hoe zij in aanraking is gekomen met deze beweging weinig overtuigend en zijn haar verklaringen over hoe zij in contact is gekomen met de Eckankar groep in Iran en over haar ontmoeting met de master N. niet alleen tegenstrijdig maar ook onaannemelijk. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat het geenszins eigenaardig is om door een kaft en de titel van een boek aangetrokken te zijn en dat het vaak op deze manier is dat men een bepaald boek kiest, is de Raad evenwel van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat eerste verzoekende partij zonder zelfs ook maar het minste idee te hebben waarover het boek ging (“-wist u een beetje over wat het boek ging vooraleer u het kocht. Nee. - Wist u dat het over iets religieus ging, over geloof ging? Nee.” (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p. 5)) het boek zou hebben gekocht. Wat betreft de ontmoeting van eerste verzoekende partij met de master N. stelt de Raad vast dat zij hieromtrent tijdens haar tweede gehoor het volgende verklaart: “Dus wanneer ik dat boek heb gelezen, na dat, heb ik een serie van visioenen gehad, dus een dag, wanneer ik bij de bank sodrat was, heb ik een persoon gezien, die correspondeerde precies met degene die ik had gezien in mijn visioen... - Visioenen, bedoelt u daarmee dromen, wanneer u sliep? Ja, al slapend. - ja ga door. Onze vriendschap is daar begonnen, hij noemde N. Z. (...). (...)” (administratief dossier, stuk 11A, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 10). Gelet op het feit dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor zelf aanhaalde dat zij visioenen had gehad over master N., nog vooraleer zij deze ontmoet had, is het dan ook bevreemdend dat zij tijdens haar derde gehoor de vraag niet begrijpt toen er werd gepolst naar wat zij over N. had gedroomd en waarover het visioen ging (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p. 6). Ook wanneer er haar later gevraagd werd of zij ooit betekenisvolle visioenen of dromen heeft gehad, maakt eerste verzoekende partij geen enkele melding van haar visioenen over de ontmoeting met N.. En meer nog, wanneer haar uitdrukkelijk wordt gevraagd of zij ooit in een droom iemand gezien heeft die zij nadien effectief heeft ontmoet, antwoordt zij ontkennend (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p. 9-10). Het argument van verzoekende partijen dat de vragen in verband met de visioenen bij eerste verzoekende partij veel schroom opwekten, temeer gezien de zeer jonge en onervaren tolk het voor haar moeilijk maakte om aandacht te hebben voor de spirituele aspecten van haar geloof, kan allesbehalve volstaan om te verklaren dat eerste verzoekende partij, bij wie tijdens haar derde gehoor herhaaldelijk en via verschillende vraagstellingen werd gepolst omtrent het hebben van visioenen, op geen enkel moment vermeldt dat zij voor haar ontmoeting met master N. deze persoon al in een visioen had gezien, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor dit nochtans spontaan opmerkte. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar problemen met de tolk tijdens het derde gehoor van eerste verzoekende partij en verwijst naar pagina 9 van het gehoorverslag waar duidelijk blijkt dat de tolk haar verklaringen niet vertaald krijgt, wijst de Raad er vooreerst op dat eerste verzoekende partij zowel bij de aanvang als op het einde van haar derde gehoor uitdrukkelijk verklaarde de tolk goed te hebben begrepen (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p. 2 en 15). Betreffende de verwijzing naar pagina 9 van het gehoorverslag kan louter vastgesteld worden dat er vragen waren die dienden herhaald te worden en dat de tolk eerste verzoekende partij eens onderbroken heeft om de eerste vertaling te doen omdat eerste verzoekende partij over Shakespeare begon (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p. 9-10).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de bewering van eerste verzoekende partij aanhanger te zijn van de beweging Eckankar verder ondermijnd door de vaststelling dat haar echtgenote toen zij in Iran woonden niet op de hoogte was van het feit dat het geloven in de principes van Eckankar verboden is in Iran, van de wijze waarop eerste verzoekende partij met deze beweging in aanraking is gekomen en van hoe eerste verzoekende partij de geheime bijeenkomsten naar waar zij ging heeft leren kennen. Gelet op het gegeven dat eerste verzoekende partij beweert op een bepaald moment in haar leven drastisch van visie en geloof te zijn veranderd en in Iran twee keer per week naar de bijeenkomsten te zijn gegaan (administratief dossier, stuk 11A, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 11), kan men van tweede verzoekende partij redelijkerwijs verwachten toch enigszins op de hoogte te zijn van hoe eerste verzoekende partij met dit nieuwe geloof in aanraking is gekomen. Verder kan de uitleg dat tweede verzoekende partij niet geïnteresseerd was in het geloof van eerste verzoekende partij, zoals ook reeds door verwerende partij werd opgemerkt, de onwetendheid in hoofde van tweede verzoekende partij van het feit dat het geloven in de principes van Eckankar verboden is in Iran geenszins verantwoorden gelet op de Iraanse context.

Verder acht de Raad het totaal onaannemelijk dat eerste verzoekende partij, die voorhoudt reeds in 2005/2006 voor het eerst in aanraking te zijn gekomen met de spirituele beweging Eckankar en sindsdien aanhanger van de beweging te zijn, tijdens haar tweede gehoor beweert dat zij geen feestdagen of speciale dagen hebben en dat zij, wanneer haar gevraagd wordt of er niet in de maand oktober een speciale dag is, stelt dat er in Iran geen feesten worden gehouden, maar wel in de Verenigde Staten (administratief dossier, stuk 11A, gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2014, p. 12-13). Tevens is het opmerkelijk dat zij tijdens haar derde gehoor plots stelt dat op 24 oktober overal ter wereld, ook in Iran, Hu dag wordt gevierd (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2014, p.12). Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 25, landeninformatie, deel 1) dat de Eckankar beweging elk jaar spiritueel nieuwjaar viert op 22 oktober. Deze vaststellingen doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering van eerste verzoekende partij aanhanger te zijn van de Eckankar beweging.

Waar verzoekende partijen opmerken dat eerste verzoekende partij haar geloof sinds haar aankomst in België alleen beoefent en niet meer in groepsverband, hetgeen gelet op de cultuur- en taalbarrière geheel plausibel is en dat zij via Facebook wel contact had met Eckankar, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor hernemen. Evenwel wordt in de bestreden beslissingen bemerkt dat het zeer vreemd is dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor nog stelde dat zij geen poging heeft ondernomen om Eckankar groepen in België te zoeken of om contact op te nemen, en dit omwille van de taal, dat zij enkel contact poogde op te nemen met een centraal bureau en ook via Facebook in contact stond met Eckankar, maar niet weet waar een Eckankar groep zich in België bevindt, en, ten slotte, dat zij geen nood heeft om met een groep Eckankar te beoefenen en haar geloof alleen kan beleven, terwijl zij tijdens haar derde gehoor nochtans aangeeft dat zij altijd geprobeerd heeft om plaatsen in België te vinden die te maken hebben met Eckankar, en dat zij uiteindelijk sinds maart/april 2014 weet dat er groepen bestaan in Leuven en Verviers. Wanneer eerste verzoekende partij tijdens haar derde gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat zij nog maar recent op de hoogte is van bijeenkomsten in België, opperde zij dat zij ook nog andere zaken te doen had en dat het wel belangrijk is om naar de grote seminars en belangrijke bijeenkomsten te gaan maar het daarbuiten niet echt noodzakelijk is om op een vaste plaats Eckankar te beleven, hetgeen evenwel een opmerkelijk antwoord is gelet op haar bewering in Iran twee keer per week naar vaste bijeenkomsten te zijn geweest. Verder is het bevreemdend dat eerste verzoekende partij, die beweert opzoekingswerk te hebben verricht, geen weet heeft of er in België Eckankar groepen op regelmatige basis – wekelijks of maandelijks – bijeenkomen, daar uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier, stuk 25, deel 2) blijkt dat de zetel van Eckankar in België volgens de drietalige (Frans, Nederlands, Duits) website <http://www.eckankar.be> in Luik ligt, een stad dicht bij haar gekozen woonplaats in Seraing, en dat er regelmatig maandelijks sessies in Luik gehouden worden, onder meer in het Engels. Door de loutere herhaling van de verklaringen die eerste verzoekende partij gaf tijdens haar tweede gehoor, weerleggen verzoekende partijen deze vaststellingen op generlei wijze. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Daarnaast zijn de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar bewering dat zij in de zomer van 1391 (zomer van 2012) van N. te weten kwam dat er twee masters van Eckankar in Iran werden gearresteerd allesbehalve overtuigend, daar zij niet weet wanneer deze personen zijn gearresteerd, waar en in welke omstandigheden dat is gebeurd en wat hun lot nadien was en hierover zelfs geen navraag heeft gedaan bij N.. Eerste verzoekende partij weet haar bewering dat zij in de zomer van 1391 (zomer van 2012) van N. te weten kwam dat er twee masters van Eckankar in Iran werden gearresteerd dan ook geenszins te staven.

Ten slotte wordt de ongeloofwaardigheid van de bewering van eerste verzoekende partij aanhanger te zijn van de beweging Eckankar tevens bevestigd door de vaststelling dat zij op de vraag wat haar religie is zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal stelde sjiïet te zijn en niet aangaf dat zij gelooft in Eckankar. Wat betreft de uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde sjiïet te zijn om het kort te houden, bemerkt de Raad vooreerst dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Daarenboven verklaren verzoekende partijen met deze uitleg op geen enkele manier waarom eerste verzoekende partij ook op het Commissariaat-generaal aangeeft sjiïet te zijn wanneer haar gevraagd wordt naar haar godsdienst.

Het gegeven dat eerste verzoekende partij als moslim geboren is, volstaat allesbehalve om te verklaren dat eerste verzoekende partij, die nochtans beweert aanhanger te zijn van Eckankar, tot tweemaal toe stelt sjiïet te zijn wanneer haar gevraagd wordt naar haar huidige religie.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT